

Nerozhodné jsou vývody dovolacího rekursu, pokud se odvolávají na okolnosti, jimiž dlužník odůvodňuje žalobu o snížení výživného, neboť, posouditi pravdivost a závažnost těchto okolností, bude věcí soudu procesního, jehož rozhodnutí nelze předbíhati. Rovněž bezvýznamnými jsou vývody stěžovatelovy, pokud brojí proti pravoplatnému usnesení povolujícímu exekuci, neboť není předmětem dovolacího rekursu toto právoplatné usnesení. K námitce stěžovatelově, že neohrožuje existenci strany vymáhající, poněvadž jí poskytuje výživu placením přiměřené částky, jest připomenouti, že podle vlastního udání stěžovatel sice platí vymáhající straně částku, kterou si sám vypočetl a za přiměřenou uznává, totiž 400 pokud se týče 500 Kč měsíčně, že však tato částka nemůže býti uznávána za postačující pro slušnou výživu vymáhající věřitelky. Naproti tomu nárok na slušnou výživu stěžovatelovu není ohrožen, poněvadž z toho, co mu podle jeho vlastního udání zbývá, může s rodinou býti slušně živ, kdežto nárok vymáhající strany na slušnou výživu byl by odkladem exekuce ohrožen. Při exekuci k zajištění nároku na výživné nemůže dlužník složením jistoty docíliti zrušení zajišťovací exekuce (§ 376 č. 2 ex. ř.), poněvadž se podle § 6 (3) zákona ze dne 16. prosince 1930 čis. 4 sb. z. a n. dospělostí jednotlivých dávek přeměňuje zajišťovací exekuce sama sebou v exekuci uhražovací, kdežto při zrušení zajišťovací exekuce byl by oprávněný při splatnosti každé dávky teprve nucen vésti uhražovací exekuci na složenou jistotu, bylo by mu tedy vymáhání nároku stíženo.

Čís. 11834.

Usnesení, jímž rozhodnuto o povolení exekuce na movitosti i o povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti, lze napadati jednotným rekuresem ve lhůtě čtrnáctidenní.

Pro povolení exekuce na základě upomínacího platebního rozkazu jest bez významu, že platební rozkaz nemohl býti doručen solidárnímu spoludlužníku.

(Rozh. ze dne 20. srpna 1932, R II 321/32.)

Upomínací platební rozkaz byl doručen jen Kláře P-ové, nikoliv i solidárnímu dlužníku Martinu P-ovi. Návrh na povolení exekuce na movitosti a vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti proti Kláře P-ové soud první stolice zamítl, maje za to, že platební rozkaz není pravoplatný, ježto nebyl doručen i spoludlužníku Martinu P-ovi. Rekursní soud exekuci povolil. **Důvody:** Platební rozkaz ze dne 7. ledna 1931 byl dne 6. února 1931 doručen povinné Kláře P-ové a nabyl právní moci. Okolnost, že platební rozkaz nemohl býti doručen i spolužalovanému solidárnímu dlužníku Martinu P-ovi, nebyla na závalu, by se platební rozkaz nestal pravoplatný proti dlužnici Kláře P-ové. Tato jako solidární dlužnice jest povinna zaplatiti celek a, vedena-li pro tento celek exekuce jen proti ní a jen na její majetek, musí býti povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs podaný dne 27. července 1932 proti usnesení rekursního soudu, které bylo stěžovatelce doručeno při výkonu mobilární exekuce dne 15. července 1932, jest pokládati za podaný včas, poněvadž byl podán před uplynutím čtrnáctidenní lhůty, vytčené v § 88 čís. 2 ex. ř. a napadeným usnesením bylo rozhodnuto i o povolení exekuce mobilární i exekuce vnučeným zřízením práva zástavního týmž usnesením a strana povinná má právo brániti se proti tomuto usnesení jednotným rekursem, pro kterýž ji nutně k dobru přichází delší čtrnáctidenní lhůta, která v tomto případě byla dodržena.

Stěžovatelka se odvolává na ustanovení § 9 zákona ze dne 27. dubna 1873 čís. 67 ř. zák. v doslovu článku XXVIII uv. zák. k c. ř. s.; článku III čís. 1 zákona čís. 161/21, článku I odst. 1 zákona čís. 123/23 a § 1 zákona čís. 292/24. Poukaz ten však nedopadá na souzený případ, poněvadž nebyl podán odpor proti platebnímu rozkazu a, jak správně uvedl rekursní soud, okolnost, že platební rozkaz nemohl býti doručen i spolužalovanému solidárnímu dlužníku Martinu P-ovi, nebyla na závadu, by se platební rozkaz nestal právoplatným proti dlužnici Kláře P-ové.

Čís. 11835.

K tomu, by se lucemburská akciová společnost stala společnicí tuzemské veřejné obchodní společnosti, se vyžaduje povolení ve smyslu čís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák.

Dodatek k opovědi, obsahující toto povolení, jest podati v ověřené formě.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1932, R I 414/32.)

Opověď tuzemské veřejné obchodní společnosti, jejímž veřejným společníkem byla lucemburská akciová společnost, k zápisu do rejstříku, vrátil rejstříkový soud k doplnění v ověřené formě v tom směru, by bylo vykázáno povolení ve smyslu čís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. **D ů v o d y:** Cizozemská akciová společnost může v tuzemsku provozovati obchody, ať pod vlastní firmou a na vlastní účet, ať jako společník tuzemské společnosti jen za podmínek čís. nař. čís. 127/1865 ř. zák. a sdělení ministerstva vnitra ze dne 4. března 1919 čís. 6618 ve Věstníku min. spravedlnosti 1919 str. 38. Podle těchto předpisů nutné povolení (koncese) ministerstva vnitra není vykázáno. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Jedním ze společníků jest »Société anonyme Holding Hermes soc. an. Luxemburg«. Tato akciová společnost nemůže jinak provozovati v tuzemsku obchody, ať pod vlastní firmou, ať jako společnice jiné společnosti, než za podmínek čís. nař. 127/1865, totiž, že musí vykázati, že byla připuštěna v tuzemsku k obchodování. Toto povolení však firma nevyžádala, a právem proto žádá rejstříkový soud výkaz tohoto povolení. Právem také žádá rejstříkový soud, by dodatek opovědi byl podán v ověřené formě, neboť doplnění opovědi v nařízeném směru se týče podstatné